Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 10ης Ιουνίου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Συνοριακοί έλεγχοι, άσυλο και μετανάστευση – Πολιτική ασύλου – Κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Άρθρο 40, παράγραφος 2 – Μεταγενέστερη αίτηση – Νέα στοιχεία ή πορίσματα – Έννοια – Έγγραφα των οποίων δεν μπορεί να αποδειχθεί η γνησιότητα ή των οποίων δεν μπορεί να επαληθευθεί αντικειμενικά η πηγή – Οδηγία 2011/95/ΕΕ – Άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2 – Εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων – Υποχρέωση συνεργασίας του εμπλεκόμενου κράτους μέλους»

Στην υπόθεση C-921/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch (πρωτοδικείο Χάγης, με τόπο συνεδριάσεως στο Hertogenbosch, Κάτω Χώρες) με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την ίδια μέρα, στο πλαίσιο της δίκης

LH

κατά

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Prechal, πρόεδρο τμήματος, N. Wahl, F. Biltgen, L. S. Rossi (εισηγήτρια) και J. Passer, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Hogan

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο LH, εκπροσωπούμενος από τον I. M. van Kuilenburg, advocaat,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman και M. H. S. Gijzen,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Wils και J. Tomkin και την M. Κοντού-Durande,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 11ης Φεβρουαρίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60), σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9), καθώς και των άρθρων 47 και 52 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του LH και του Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Υφυπουργού Δικαιοσύνης και Ασφάλειας, Κάτω Χώρες, στο εξής: Υφυπουργός) σχετικά με την εκ μέρους του τελευταίου απόρριψη μεταγενέστερης αίτησης για διεθνή προστασία που υπέβαλε ο LH.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2011/95

3 Το άρθρο 4 της οδηγίας 2011/95, με τίτλο «Αξιολόγηση των γεγονότων και περιστάσεων», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μπορούν να κρίνουν ότι εναπόκειται στον αιτούντα να υποβάλει το συντομότερο δυνατόν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για την τεκμηρίωση της αίτησης διεθνούς προστασίας. Αποτελεί καθήκον των κρατών μελών να αξιολογούν, σε συνεργασία με τον αιτούντα, τα συναφή στοιχεία της αίτησής του.

2. Τα αναφερόμενα στην παράγραφο 1 στοιχεία συνίστανται σε δηλώσεις του αιτούντος και σε όλα τα έγγραφα που έχει ο αιτών στη διάθεσή του σχετικά με την ηλικία του, το προσωπικό του ιστορικό, συμπεριλαμβανομένου του ιστορικού των οικείων συγγενών του, την ταυτότητα, την (τις) ιθαγένεια(-ες), τη (τις) χώρα(-ες) και το (τα) μέρος(-η) προηγούμενης διαμονής του, προηγούμενες αιτήσεις ασύλου, τα δρομολόγια που ακολούθησε, τα ταξιδιωτικά του έγγραφα και τους λόγους για τους οποίους ζητεί διεθνή προστασία.

3. Η αξιολόγηση της αίτησης διεθνούς προστασίας θα πρέπει να γίνεται σε εξατομικευμένη βάση και να περιλαμβάνει τη συνεκτίμηση:

[…]

β) των συναφών δηλώσεων και εγγράφων που υπέβαλε ο αιτών, συμπεριλαμβανομένων στοιχείων σχετικά με το εάν ο αιτών έχει ήδη ή ενδέχεται να υποστεί δίωξη ή σοβαρή βλάβη·

[…]

5. Οσάκις τα κράτη μέλη εφαρμόζουν την αρχή σύμφωνα με την οποία εναπόκειται στον αιτούντα να τεκμηριώσει την αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας και οσάκις ορισμένες πτυχές των δηλώσεων του αιτούντος δεν τεκμηριώνονται με έγγραφα ή άλλες αποδείξεις, οι πτυχές αυτές δεν χρειάζονται επιβεβαίωση, όταν πληρούνται οι ακόλουθοι όροι:

α) ο αιτών έχει καταβάλει πραγματική προσπάθεια να τεκμηριώσει την αίτησή του·

β) έχουν υποβληθεί όλα τα συναφή στοιχεία, τα οποία έχει ο αιτών στη διάθεσή του και έχει δοθεί ικανοποιητική εξήγηση για την τυχόν έλλειψη άλλων λυσιτελών στοιχείων·

γ) οι δηλώσεις του αιτούντος θεωρούνται συνεπείς και ευλογοφανείς και δεν έρχονται σε αντίθεση με διαθέσιμα ειδικά και γενικά στοιχεία που αφορούν την περίπτωσή του·

δ) ο αιτών αιτήθηκε την παροχή διεθνούς προστασίας το νωρίτερο δυνατόν, εκτός εάν αποδείξει ότι υπήρχε σοβαρός λόγος που τον εμπόδισε να το πράξει και

ε) η γενική αξιοπιστία του αιτούντος είναι αποδεδειγμένη.»

4 Το άρθρο 14, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη ανακαλούν, τερματίζουν ή αρνούνται να ανανεώσουν το καθεστώς πρόσφυγα ενός υπηκόου τρίτης χώρας ή ανιθαγενούς εάν, αφού του χορηγήθηκε το καθεστώς πρόσφυγα, το οικείο κράτος μέλος αποδείξει ότι:

[…]

β) η εκ μέρους του ενδιαφερομένου διαστρέβλωση ή παράλειψη γεγονότων, συμπεριλαμβανομένης της χρήσης πλαστών εγγράφων, υπήρξε αποφασιστική για τη χορήγηση του καθεστώτος πρόσφυγα.»

Η οδηγία 2013/32

5 Οι αιτιολογικές σκέψεις 3, 18, 25 και 36 της οδηγίας 2013/32 έχουν ως εξής:

«(3) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, κατά την έκτακτη σύνοδο στο Τάμπερε στις 15 και 16 Οκτωβρίου 1999, συμφώνησε να καταβληθεί προσπάθεια για τη θέσπιση κοινού ευρωπαϊκού συστήματος για το άσυλο, με βάση την πλήρη και συνολική εφαρμογή της σύμβασης της Γενεύης σχετικά με το καθεστώς των προσφύγων της 28ης Ιουλίου 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 189, σ. 150, αριθ. 2545 (1954)], όπως

τροποποιήθηκε με το πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης της 31ης Ιανουαρίου 1967 (“σύμβαση της Γενεύης”), επιβεβαιώνοντας έτσι την αρχή της μη επαναπροώθησης και διασφαλίζοντας ότι κανείς δεν αποστέλλεται πίσω σε μέρος όπου θα υφίστατο διώξεις.

[…]

(18) Είναι προς το συμφέρον τόσο των κρατών μελών όσο και των αιτούντων διεθνή προστασία να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων το συντομότερο δυνατό, με την επιφύλαξη της διεξαγωγής κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

[…]

(25) Προς τον σκοπό της ορθής αναγνώρισης των ατόμων που χρήζουν προστασίας ως πρόσφυγες κατά την έννοια του άρθρου 1 της σύμβασης της Γενεύης ή ως πρόσωπα που δικαιούνται επικουρική προστασία, κάθε αιτών θα πρέπει να έχει πραγματική πρόσβαση στις διαδικασίες, τη δυνατότητα να συνεργάζεται και να επικοινωνεί καταλλήλως με τις αρμόδιες αρχές ώστε να υποβάλλει τα σχετικά με την υπόθεσή του γεγονότα, καθώς και επαρκείς διαδικαστικές εγγυήσεις για να προωθεί την υπόθεσή του σε όλα τα στάδια της διαδικασίας. […]

[…]

(36) Όταν ο αιτών υποβάλλει νέα αίτηση χωρίς να προσκομίζει νέα στοιχεία ή επιχειρήματα, θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να ανοίγουν νέα πλήρη εξεταστική διαδικασία. Στις περιπτώσεις αυτές, τα κράτη μέλη θα πρέπει να μπορούν να απορρίπτουν την αίτηση ως απαράδεκτη με βάση την αρχή του δεδικασμένου.»

6 Το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής έχει ως εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

[…]

β) “αίτηση διεθνούς προστασίας” ή “αίτηση”: η αίτηση παροχής προστασίας από κράτος μέλος που υποβάλλει υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί ότι αιτείται καθεστώς πρόσφυγα ή καθεστώς επικουρικής προστασίας και ο οποίος δεν αιτείται ρητώς να του παρασχεθεί άλλη μορφή προστασίας μη εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, δυναμένη να ζητηθεί αυτοτελώς·

[…]

ιζ) “μεταγενέστερη αίτηση”: η περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται μετά τη λήψη τελεσίδικης απόφασης επί προηγούμενης αίτησης, περιλαμβανομένων περιπτώσεων όπου ο αιτών ρητά ανακάλεσε την αίτησή του και περιπτώσεων όπου η αποφαινόμενη αρχή απέρριψε αίτηση μετά από τη σιωπηρή της ανάκληση σύμφωνα με το άρθρο 28 παράγραφος 1.»

7 Το κεφάλαιο ΙΙ της εν λόγω οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Βασικές αρχές και εγγυήσεις», περιλαμβάνει τα άρθρα 6 έως 30. Το άρθρο 10, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αποφάσεις της αποφαινόμενης αρχής επί των αιτήσεων διεθνούς προστασίας να λαμβάνονται μετά τη δέουσα εξέταση. Για το σκοπό αυτό, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε:

α) οι αιτήσεις να εξετάζονται και οι αποφάσεις να λαμβάνονται σε ατομική βάση, αντικειμενικά και αμερόληπτα·

[…]».

8 Το άρθρο 31 της ίδιας οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη εξετάζουν τις αιτήσεις διεθνούς προστασίας στο πλαίσιο διαδικασίας εξέτασης σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου ΙΙ.

2. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι η διαδικασία εξέτασης ολοκληρώνεται το ταχύτερο δυνατό με την επιφύλαξη κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

[…]

8. Τα κράτη μέλη μπορούν να ορίσουν ότι μια διαδικασία εξέτασης σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου ΙΙ μπορεί να επιταχυνθεί και/ή να διενεργηθεί στα σύνορα ή σε ζώνες διέλευσης σύμφωνα με το άρθρο 43, εφόσον:

[…]

ε) ο αιτών έχει παρουσιάσει προδήλως ασυνεπείς και αντιφατικές πληροφορίες ή σαφώς ψευδείς ή προφανώς απίθανες πληροφορίες οι οποίες έρχονται σε αντίθεση με επαρκώς τεκμηριωμένες πληροφορίες για τη χώρα καταγωγής, καθιστώντας έτσι σαφώς μη πειστική τη δήλωσή του ως προς το εάν πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τον χαρακτηρισμό του ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95]· […]

[…]».

9 Το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

[…]

δ) η αίτηση είναι μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της [οδηγίας 2011/95]· […]

[…]».

10 Το άρθρο 40 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Μεταγενέστερες αιτήσεις», ορίζει τα εξής:

«1. Όταν ένα πρόσωπο που έχει υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας σε κράτος μέλος προβαίνει σε περαιτέρω διαβήματα ή υποβάλλει μεταγενέστερη αίτηση στο ίδιο κράτος μέλος, το εν λόγω κράτος μέλος εξετάζει τα περαιτέρω διαβήματα ή τα στοιχεία της μεταγενέστερης αίτησης στο πλαίσιο της εξέτασης της προηγούμενης αίτησης ή της εξέτασης της αίτησης επανεξέτασης ή του ένδικου μέσου, εφόσον οι αρμόδιες αρχές μπορούν να λάβουν υπόψη τους και να εξετάσουν όλα τα στοιχεία στα οποία βασίζονται τα περαιτέρω διαβήματα ή η μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο αυτό.

2. Κατά τη λήψη απόφασης σχετικά με το παραδεκτό αίτησης για διεθνή προστασία σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2 στοιχείο δ), η μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας υποβάλλεται κατ' αρχήν σε προκαταρκτική εξέταση προκειμένου να καθορισθεί εάν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τον χαρακτηρισμό του ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95].

3. Εάν η προκαταρκτική εξέταση που αναφέρεται στην παράγραφο 2 καταλήξει στο συμπέρασμα ότι νέα στοιχεία ή πορίσματα έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα τα οποία αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95], η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ. Τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να προβάλουν άλλους λόγους για την περαιτέρω εξέταση μεταγενέστερης αίτησης.

[…]

5. Σε περίπτωση μη περαιτέρω εξέτασης μιας μεταγενέστερης αίτησης δυνάμει του παρόντος άρθρου, η αίτηση θεωρείται απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2 στοιχείο δ).

[…]»

11 Το άρθρο 42 της εν λόγω οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες των οποίων η αίτηση υπόκειται σε προκαταρκτική εξέταση σύμφωνα με το άρθρο 40 να απολαμβάνουν των εγγυήσεων που απαριθμούνται στο άρθρο 12 παράγραφος 1.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν στην εθνική τους νομοθεσία κανόνες για την προκαταρκτική εξέταση σύμφωνα με το άρθρο 40. Οι κανόνες αυτοί μπορούν μεταξύ άλλων:

α) να υποχρεώνουν τον συγκεκριμένο αιτούντα να αναφέρει τα γεγονότα και να παρέχει αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν τη νέα διαδικασία·

β) να επιτρέπουν τη διεξαγωγή της προκαταρκτικής εξέτασης μόνο βάσει γραπτών παρατηρήσεων χωρίς προσωπική συνέντευξη, εξαιρουμένων των περιπτώσεων που αναφέρονται στο άρθρο 40 παράγραφος 6.

Οι κανόνες αυτοί δεν πρέπει να καθιστούν αδύνατη την πρόσβαση των αιτούντων σε νέα διαδικασία ούτε να οδηγούν πρακτικώς στη ματαίωση ή στο σοβαρό περιορισμό της πρόσβασης αυτής.

3. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε ο αιτών να ενημερώνεται καταλλήλως για την έκβαση της προκαταρκτικής εξέτασης και, αν η αίτηση δεν θα εξετασθεί περαιτέρω, για τους λόγους και για τις δυνατότητες άσκησης ένδικου μέσου ή υποβολής αίτησης επανεξέτασης της απόφασης.»

Το ολλανδικό δίκαιο

12 Το άρθρο 30a του Vreemdelingenwet 2000 (νόμου του 2000 περί αλλοδαπών), της 23ης Νοεμβρίου 2000 (Stb. 2000, αριθ. 495), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Αίτηση για τη χορήγηση άδειας προσωρινής παραμονής λόγω χορήγησης ασύλου, σύμφωνα με το άρθρο 28, δύναται να θεωρηθεί ως απαράδεκτη κατά την έννοια του άρθρου 33 της οδηγίας [2013/32] αν:

[…]

d. ο αλλοδαπός υπέβαλε μεταγενέστερη αίτηση ασύλου χωρίς να τη στηρίζει σε νέα στοιχεία ή πορίσματα ή χωρίς να προκύπτουν νέα στοιχεία ή πορίσματα ικανά να ασκήσουν επιρροή στην αξιολόγηση της αιτήσεως·

[…]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

13 Ο LH, Αφγανός υπήκοος, εργάστηκε περίπου τριάμισι έτη ως οδηγός του διευθυντή αφγανικής αρχής. Κατά τη διάρκεια του φθινοπώρου του 2015, το όχημα που οδηγούσε ο LH έπεσε πολλές φορές σε ενέδρες, από τις οποίες ο διευθυντής και ο ίδιος ο LH κατόρθωσαν να διαφύγουν. Στη συνέχεια, οι Ταλιμπάν επικοινώνησαν επανειλημμένως με τον LH, απειλώντας να τον σκοτώσουν αν δεν τους παρέδιδε τον εν λόγω διευθυντή. Ο LH εγκατέλειψε τότε το Αφγανιστάν.

14 Στις 8 Δεκεμβρίου 2015, ο LH υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας στις Κάτω Χώρες. Ο Υφυπουργός, μολονότι έκρινε αξιόπιστες τις δηλώσεις του LH σχετικά με τις δραστηριότητες που άσκησε ως οδηγός, καθώς και με τις ενέδρες των Ταλιμπάν που αντιμετώπισε, έκρινε, αντιθέτως, ότι οι δηλώσεις του LH για τις προσωπικές απειλές από τους Ταλιμπάν δεν ήταν αξιόπιστες.

15 Κατόπιν αυτού, με απόφαση της 8ης Ιουνίου 2017, ο Υφυπουργός απέρριψε την αίτηση του LH. Η απόφαση αυτή κατέστη απρόσβλητη, καθόσον η τελευταία προσφυγή που άσκησε ο LH απορρίφθηκε με απόφαση του Raad van State (Συμβουλίου της Επικρατείας, Κάτω Χώρες) της 23ης Μαρτίου 2018.

16 Στις 26 Σεπτεμβρίου 2018, ο LH υπέβαλε μεταγενέστερη αίτηση, στο πλαίσιο της οποίας επιχείρησε να τεκμηριώσει τις δηλώσεις σχετικά με τις προσωπικές απειλές εναντίον του. Προς τούτο, κατέθεσε νέα έγγραφα, μεταξύ των οποίων τα πρωτότυπα έγγραφα, αντίγραφα των οποίων είχε προσκομίσει στο πλαίσιο της προηγούμενης διαδικασίας, δηλαδή δήλωση της πυροσβεστικής υπηρεσίας προς στήριξη της δήλωσής του ότι η οικία του στο Αφγανιστάν είχε πυρποληθεί, συνοδευόμενη από δακτυλικά αποτυπώματα μαρτύρων, δήλωση του εργοδότη του, καθώς και αντίγραφο της σύμβασης εργασίας του.

17 Δεδομένου ότι ο Υφυπουργός διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι η γνησιότητα των πρωτότυπων εγγράφων δεν μπορούσε να αποδειχθεί βάσει εξέτασής τους, με απόφαση της 30ής Αυγούστου 2019, απέρριψε ως απαράδεκτη τη μεταγενέστερη αίτηση του LH, για τον λόγο ότι η αδυναμία απόδειξης της γνησιότητας των εγγράφων αυτών αρκούσε αφ' εαυτής για να αποκλειστεί η δυνατότητα να θεωρηθούν τα εν λόγω έγγραφα ως νέα στοιχεία ή πορίσματα.

18 Στις 4 Σεπτεμβρίου 2019, ο LH άσκησε προσφυγή ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Rechtbank Den Haag, zittingsplaat's-Hertogenbosch (πρωτοδικείου Χάγης, με τόπο συνεδριάσεως το Hertogenbosch, Κάτω Χώρες), κατά της απόφασης αυτής, η εκτέλεση της οποίας είχε ανασταλεί με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

19 Με την ως άνω προσφυγή, ο LH παρέχει εξηγήσεις σχετικά με τις συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε τα επίμαχα πρωτότυπα έγγραφα, καθώς και τους λόγους για τους οποίους δεν είχε τη δυνατότητα να τα προσκομίσει νωρίτερα, στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της πρώτης αίτησης διεθνούς προστασίας. Ωστόσο, του είναι αδύνατο να αποδείξει τη γνησιότητα των εγγράφων αυτών, δεδομένου ότι δεν διαθέτει τα αναγκαία μέσα για να διενεργήσει πραγματογνωμοσύνη για τον σκοπό αυτό. Τα εν λόγω έγγραφα προέρχονται, πάντως, κατά μεγάλο μέρος από τις αφγανικές αρχές, δηλαδή από την αφγανική πυροσβεστική υπηρεσία και από την αφγανική αρχή για την οποία εργαζόταν ο LH. Κατά τον LH, είναι παράλογο να φέρει αποκλειστικά ο αιτών διεθνή προστασία το βάρος αποδείξεως της γνησιότητας των εγγράφων αυτών, ενώ ο Υφυπουργός βρίσκεται σε καλύτερη θέση για να προβεί στις αναγκαίες προς τούτο έρευνες, ερχόμενος σε επαφή με τις εν λόγω αφγανικές αρχές.

20 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι από την εξέταση στην οποία προέβη ο Υφυπουργός ουδόλως προκύπτει ότι τα έγγραφα που προσκόμισε ο LH προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησής του για παροχή διεθνούς προστασίας δεν είναι γνήσια, δεν προέρχονται από αρμόδιο όργανο, είναι πλαστά ή είναι ανακριβή ως προς το περιεχόμενό τους. Επομένως, ο Υφυπουργός δεν έχει συγκεκριμένες αμφιβολίες ως προς τη γνησιότητα των εγγράφων, αλλά θεωρεί απλώς ότι αδυνατεί να αποφανθεί επ' αυτής. Επιπλέον, ο Υφυπουργός αρνήθηκε να καλέσει τον LH σε προσωπική συνέντευξη πριν απορρίψει τη μεταγενέστερη αίτησή του ως απαράδεκτη.

21 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι, κατά την εθνική νομολογία, δεν υφίστανται νέα στοιχεία ή πορίσματα αν δεν αποδειχθεί η γνησιότητα των εγγράφων με τα οποία ο αιτών διεθνή προστασία προτίθεται να αποδείξει την ύπαρξη των νέων στοιχείων ή πορισμάτων. Κατά τη νομολογία αυτή, στον αιτούντα εναπόκειται να αποδείξει τη γνησιότητα των εγγράφων στα οποία στηρίζει τη μεταγενέστερη αίτησή του, χωρίς ωστόσο αυτό να εμποδίζει τον Υφυπουργό να συνδράμει τον αιτούντα προς τούτο, προβαίνοντας ο ίδιος στην εξέταση της γνησιότητας. Ωστόσο, τούτο ουδόλως αίρει την ευθύνη του αιτούντος.

22 Υπό τις συνθήκες αυτές, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, για να εξεταστεί αν η ολλανδική νομοθεσία και νομολογία είναι σύμφωνες με το δίκαιο της Ένωσης, πρέπει να ερμηνευθεί η έννοια των «νέων στοιχείων και πορισμάτων», κατά το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32.

23 Η έννοια των «στοιχείων», μολονότι περιέχεται σε πλείονες διατάξεις της οδηγίας, δεν ορίζεται από αυτή. Επομένως, για την ερμηνεία της έννοιας αυτής πρέπει να ληφθεί επίσης υπόψη το άρθρο 4 της οδηγίας 2011/95, το οποίο δεν διακρίνει μεταξύ των στοιχείων που προσκομίζονται προς στήριξη της πρώτης αίτησης διεθνούς προστασίας και εκείνων που προσκομίζονται προς στήριξη μεταγενέστερων αιτήσεων. Για να θεωρηθεί ότι τα έγγραφα συνιστούν «νέα στοιχεία ή

πορίσματα» δεν είναι καν απαραίτητο να αποδειχθεί η γνησιότητά τους. Το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95 ορίζει απλώς ότι «όλα τα έγγραφα» που έχει στη διάθεσή του ο αιτών εμπίπτουν στην έννοια των «στοιχείων».

24 Εξάλλου, αν έπρεπε να αποκλειστεί η συνεκτίμηση και η επί της ουσίας εξέταση των πρωτοτύπων εγγράφων απλώς και μόνον διότι δεν μπορεί να αποδειχθεί η γνησιότητά τους, τούτο θα ερχόταν ενδεχομένως σε αντίθεση με το δικαίωμα ασύλου, την απαγόρευση επαναπροώθησης και το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, όπως προβλέπονται, αντιστοίχως, στα άρθρα 18, 19 και 47 του Χάρτη.

25 Τέλος, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, στην τρέχουσα ολλανδική διοικητική πρακτική, κατά την πρώτη αίτηση διεθνούς προστασίας, η αρμόδια αρχή λαμβάνει υπόψη, προκειμένου να εκτιμήσει την αξιοπιστία των ισχυρισμών που προβάλλει ο αιτών προς στήριξη της αίτησής του για χορήγηση ασύλου, έγγραφα των οποίων δεν έχει αποδειχθεί η γνησιότητα. Μόνον όταν τα εν λόγω έγγραφα παρουσιάζονται στο πλαίσιο μεταγενέστερου αιτήματος αποτελούν οι αμφιβολίες ως προς τη γνησιότητα των εγγράφων λόγο για να συμπεράνει άνευ ετέρου η εν λόγω αρχή ότι δεν υφίστανται νέα στοιχεία ή πορίσματα, κάτι που συνεπάγεται το απαράδεκτο της αίτησης.

26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Rechtbank Den Haag, zittingsplaat's-Hertogenbosch (πρωτοδικείο Χάγης, με τόπο συνεδριάσεως το Hertogenbosch) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Συνάδει προς το άρθρο 40, παράγραφος 2, της [οδηγίας 2013/32], σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της [οδηγίας 2011/95], καθώς και προς τα άρθρα 47 και 52 του [Χάρτη] η εκτίμηση αποφαινόμενης αρχής κράτους μέλους κατά την οποία πρωτότυπα έγγραφα ουδέποτε μπορούν να αποτελούν νέα στοιχεία ή πορίσματα, αν η γνησιότητά τους δεν μπορεί να εξακριβωθεί; Εφόσον μια τέτοια πρακτική δεν συνάδει προς τις ανωτέρω διατάξεις, ασκεί κάποια επιρροή το αν ο αιτών υποβάλει, στο πλαίσιο μεταγενέστερης αίτησης, αντίγραφα εγγράφων ή έγγραφα προερχόμενα από πηγή που δεν μπορεί αντικειμενικά να ελεγχθεί;

2) Έχει το άρθρο 40 της [οδηγίας 2013/32], σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της [οδηγίας 2011/95] την έννοια ότι, κατά την εξέταση εγγράφων και την αξιολόγηση της αποδεικτικής αξίας τους, η αποφαινόμενη αρχή κράτους μέλους επιτρέπεται να προβαίνει σε διάκριση μεταξύ εγγράφων που έχουν υποβληθεί στο πλαίσιο της αρχικής αίτησης ή και εγγράφων που έχουν υποβληθεί στο πλαίσιο της μεταγενέστερης αίτησης; Επιτρέπεται σε κράτος μέλος, σε περίπτωση υποβολής εγγράφων στο πλαίσιο μεταγενέστερης αίτησης, να μην ανταποκρίνεται περαιτέρω στο καθήκον συνεργασίας όταν η γνησιότητα των εγγράφων αυτών δεν μπορεί να εξακριβωθεί;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

27 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία δυνάμει της οποίας τα έγγραφα που προσκομίζονται από αιτούντα διεθνή προστασία προς στήριξη μεταγενέστερης

αίτησης θεωρούνται αυτομάτως ότι δεν αποτελούν «νέα στοιχεία ή πορίσματα», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, όταν δεν μπορεί να αποδειχθεί η γνησιότητά τους ή δεν μπορεί να επαληθευθεί αντικειμενικά η πηγή τους.

28 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από τις επιταγές τόσο της ομοιόμορφης εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης όσο και της αρχής της ισότητας συνάγεται ότι οι όροι διάταξης του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχει ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του πεδίου εφαρμογής της πρέπει κατά κανόνα να τυγχάνουν αυτοτελούς και ομοιόμορφης ερμηνείας σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, με βάση όχι μόνον το γράμμα της διάταξης, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και τον σκοπό που επιδιώκει η οικεία κανονιστική ρύθμιση [αποφάσεις της 25ης Ιουνίου 2020, Ministerio Fiscal (Αρχή η οποία μπορεί να παραλάβει αίτηση διεθνούς προστασίας), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 14ης Ιανουαρίου 2021, The International Protection Appeals Tribunal κ.λπ., C-322/19 και C-385/19, EU:C:2021:11, σκέψη 57].

29 Επομένως, επιβάλλεται, πρώτον, η διαπίστωση ότι το γράμμα του άρθρου 40 της οδηγίας 2013/32 δεν διευκρινίζει την έννοια των «νέων στοιχείων ή πορισμάτων» που μπορούν να τεκμηριώσουν μεταγενέστερη αίτηση.

30 Όσον αφορά, δεύτερον, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή, επισημαίνεται ότι το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32 συνθέτει, μαζί με τα άρθρα της 41 και 42, το τμήμα IV του κεφαλαίου III της οδηγίας αυτής, το οποίο επιγράφεται «Διαδικασίες σε πρώτο βαθμό». Στο ίδιο κεφάλαιο εντάσσεται το άρθρο 31 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασία εξέτασης», οι παράγραφοι 1 και 2 του οποίου προβλέπουν ότι τα κράτη μέλη, αφενός, εξετάζουν τις αιτήσεις διεθνούς προστασίας στο πλαίσιο διαδικασίας εξέτασης σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου II της ίδιας οδηγίας και, αφετέρου, εξασφαλίζουν ότι η διαδικασία εξέτασης ολοκληρώνεται το συντομότερο δυνατό με την επιφύλαξη κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

31 Κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32, μεταγενέστερη αίτηση είναι η αίτηση διεθνούς προστασίας που χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι υποβάλλεται μετά τη λήψη τελεσίδικης απόφασης επί προηγούμενης αίτησης.

32 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η μεταγενέστερη αίτηση συνιστά αφ' εαυτής αίτηση διεθνούς προστασίας, τα κράτη μέλη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 31, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, εξετάζουν την αίτηση αυτή σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου II της εν λόγω οδηγίας.

33 Όταν, όμως, ο αιτών υποβάλλει μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας χωρίς να προσκομίζει νέα αποδεικτικά στοιχεία ή νέα επιχειρήματα, τα κράτη μέλη μπορούν, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 36 της οδηγίας 2013/32 και όπως προκύπτει από το άρθρο της 33, παράγραφος 2, να απορρίψουν την αίτηση αυτή ως απαράδεκτη βάσει της αρχής του δεδικασμένου. Πράγματι, σε μια τέτοια περίπτωση, θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να κινήσουν νέα πλήρη εξεταστική διαδικασία.

34 Επομένως, το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 προβλέπει την εξέταση των μεταγενέστερων αιτήσεων σε δύο στάδια. Το πρώτο στάδιο, προκαταρκτικής φύσεως, έχει ως αντικείμενο τον έλεγχο του παραδεκτού των αιτήσεων αυτών, ενώ το δεύτερο στάδιο αφορά την επί της ουσίας εξέταση των εν λόγω αιτήσεων.

35 Το πρώτο αυτό στάδιο πραγματοποιείται επίσης σε δύο στάδια, καθένα από τα οποία οδηγεί στην εξακρίβωση των διαφορετικών προϋποθέσεων παραδεκτού που θέτουν οι ίδιες αυτές διατάξεις.

36 Επομένως, πρώτον, το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 ορίζει ότι, προκειμένου να ληφθεί απόφαση σχετικά με το παραδεκτό αίτησης για διεθνή προστασία δυνάμει του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας αυτής, η μεταγενέστερη αίτηση για διεθνή προστασία υποβάλλεται κατ' αρχάς σε προκαταρκτική εξέταση, προκειμένου να καθοριστεί εάν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.

37 Η εξέταση του παραδεκτού της μεταγενέστερης αίτησης συνεχίζεται, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 40, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, μόνον όταν πράγματι υφίστανται τέτοια νέα στοιχεία ή πορίσματα σε σχέση με την πρώτη αίτηση για διεθνή προστασία, προκειμένου να εξακριβωθεί αν τα νέα αυτά στοιχεία και πορίσματα αυξάνουν σημαντικά την πιθανότητα να πληροί ο αιτών τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να του αναγνωρισθεί το καθεστώς αυτό.

38 Κατά συνέπεια, οι δύο αυτές προϋποθέσεις παραδεκτού, μολονότι πρέπει αμφότερες να πληρούνται για να συνεχιστεί η εξέταση της μεταγενέστερης αίτησης, σύμφωνα με το άρθρο 40, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας, εντούτοις είναι διακριτές και δεν πρέπει να συγχέονται.

39 Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί αν έγγραφα των οποίων η γνησιότητα και η αξιοπιστία δεν αποκλείονται μπορούν να αποτελέσουν «νέα στοιχεία ή πορίσματα», κατά την έννοια του άρθρου 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, μολονότι η γνησιότητά τους δεν μπορεί να αποδειχθεί ή η πηγή τους δεν μπορεί να επαληθευθεί αντικειμενικά.

40 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι, δεδομένου ότι το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 δεν διακρίνει μεταξύ πρώτης αίτησης για διεθνή προστασία και μεταγενέστερης αίτησης όσον αφορά τη φύση των στοιχείων ή των πορισμάτων βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί ότι ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95, η αξιολόγηση των πραγματικών περιστατικών και των περιστάσεων προς στήριξη των αιτήσεων αυτών πρέπει, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, να διενεργείται σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας 2011/95.

41 Κατ' αρχάς, το εν λόγω άρθρο 4 ορίζει, στην παράγραφο 2, ως κρίσιμα στοιχεία προς στήριξη της αίτησης για διεθνή προστασία αυτά που συνίστανται σε «δηλώσεις του αιτούντος και σε όλα τα έγγραφα που έχει ο αιτών στη διάθεσή του σχετικά με την ηλικία του, το προσωπικό του ιστορικό, συμπεριλαμβανομένου του ιστορικού των οικείων συγγενών του, την ταυτότητα, την (τις) ιθαγένεια(-ες), τη (τις) χώρα(-ες) και το (τα) μέρος(-η) προηγούμενης διαμονής του, προηγούμενες αιτήσεις ασύλου, τα δρομολόγια που ακολούθησε, τα ταξιδιωτικά του έγγραφα και τους λόγους για τους οποίους ζητεί διεθνή προστασία».

42 Εν συνεχεία, το άρθρο 4, παράγραφος 3, στοιχείο β', της οδηγίας 2011/95 επιβάλλει την εξατομικευμένη αξιολόγηση της αίτησης, με τη συνεκτίμηση, μεταξύ άλλων, των συναφών εγγράφων που υπέβαλε ο αιτών, χωρίς να απαιτείται κατ' ανάγκην να έχει εξακριβωθεί η γνησιότητά τους.

43 Τέλος, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 5, της οδηγίας 2011/95, οσάκις ορισμένες πτυχές των δηλώσεων του αιτούντος δεν τεκμηριώνονται με έγγραφα ή άλλες αποδείξεις, οι πτυχές αυτές δεν χρειάζονται επιβεβαίωση όταν, πρώτον, ο αιτών έχει καταβάλει πραγματική προσπάθεια να

τεκμηριώσει την αίτησή του, δεύτερον, έχουν υποβληθεί όλα τα συναφή στοιχεία τα οποία έχει ο αιτών στη διάθεσή του και έχει δοθεί ικανοποιητική εξήγηση για την τυχόν έλλειψη άλλων λυσιτελών στοιχείων, τρίτον, οι δηλώσεις του αιτούντος θεωρούνται συνεπείς και ευλογοφανείς και δεν έρχονται σε αντίθεση με διαθέσιμα ειδικά και γενικά στοιχεία που αφορούν την περίπτωσή του και, τέταρτον, ο αιτών αιτήθηκε την παροχή διεθνούς προστασίας το νωρίτερο δυνατόν, εκτός εάν αποδείξει ότι υπήρχε σοβαρός λόγος που τον εμπόδισε να το πράξει, και η γενική αξιοπιστία του αιτούντος είναι αποδεδειγμένη.

44 Επομένως, κάθε έγγραφο που προσκομίζει ο αιτών προς στήριξη της αίτησής του για διεθνή προστασία πρέπει να θεωρείται στοιχείο της αίτησης αυτής προς συνεκτίμηση, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/95, και, κατά συνέπεια, η αδυναμία εξακρίβωσης της γνησιότητας του εγγράφου αυτού ή η έλλειψη κάθε αντικειμενικά επαληθεύσιμης πηγής δεν δικαιολογεί αφ' εαυτής τον αποκλεισμό ενός τέτοιου εγγράφου από την εξέταση στην οποία υποχρεούται να προβεί η αποφαινόμενη αρχή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 31 της οδηγίας 2013/32.

45 Επομένως, όσον αφορά μεταγενέστερη αίτηση, η μη εξακρίβωση της γνησιότητας εγγράφου δεν μπορεί να οδηγήσει στην άνευ ετέρου διαπίστωση του απαράδεκτου της αίτησης αυτής, χωρίς να εξεταστεί το ζήτημα αν το έγγραφο αυτό συνιστά νέο στοιχείο ή πόρισμα και, ενδεχομένως, αν αυξάνει σημαντικά την πιθανότητα να πληροί ο αιτών τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.

46 Όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 62 των προτάσεών του, η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι, κατά το άρθρο 31, παράγραφος 8, στοιχείο ε', της οδηγίας 2013/32, ακόμη και ψευδείς δηλώσεις δεν δικαιολογούν την απόρριψη αίτησης για διεθνή προστασία παρά μόνον εάν καθιστούν την αίτηση ελάχιστα πειστική, πράγμα που προϋποθέτει ότι οι δηλώσεις αυτές κρίθηκαν, σε προγενέστερο στάδιο, παραδεκτές και εξετάσθηκαν από την αρμόδια αρχή.

47 Τρίτον, η ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, η οποία προκύπτει από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή, επιβεβαιώνεται και από τους σκοπούς της οδηγίας αυτής.

48 Συγκεκριμένα, η οδηγία 2013/32, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις της 3, 18 και 25, αποσκοπεί στη θέσπιση κοινού ευρωπαϊκού συστήματος για το άσυλο, στο οποίο, αφενός, κάθε αιτών πρέπει να έχει πραγματική πρόσβαση στις διαδικασίες, τη δυνατότητα να συνεργάζεται και να επικοινωνεί καταλλήλως με τις αρμόδιες αρχές ώστε να υποβάλλει τα στοιχεία της υπόθεσής του, καθώς και επαρκείς διαδικαστικές εγγυήσεις για να προωθεί την υπόθεσή του σε όλα τα στάδια της διαδικασίας και, αφετέρου, πρέπει να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων για διεθνή προστασία το συντομότερο δυνατό, με την επιφύλαξη της διεξαγωγής κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

49 Επιπλέον, όσον αφορά τη διαδικασία εξακρίβωσης του παραδεκτού μεταγενέστερης αίτησης, σκοπός της είναι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 36 της οδηγίας 2013/32, να παρέχεται στα κράτη μέλη η δυνατότητα να απορρίπτουν ως απαράδεκτη κάθε μεταγενέστερη αίτηση που υποβάλλεται ελλείψει οποιωνδήποτε νέων στοιχείων ή πορισμάτων, προκειμένου να τηρείται η αρχή του δεδικασμένου που καλύπτει την προγενέστερη απόφαση.

50 Επομένως, η εξέταση του ζητήματος αν η μεταγενέστερη αίτηση στηρίζεται σε νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95 πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση της ύπαρξης, προς στήριξη της αίτησης αυτής, στοιχείων ή πορισμάτων που δεν εξετάσθηκαν στο πλαίσιο της απόφασης επί της προγενέστερης αίτησης και επί των οποίων δεν μπόρεσε να στηριχθεί η απόφαση αυτή, η οποία έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου.

51 Τυχόν διαφορετική ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, υπό την έννοια ότι η αποφαινόμενη αρχή προβαίνει, ήδη από το στάδιο της εξακρίβωσης της ύπαρξης νέων στοιχείων ή πορισμάτων προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησης, σε εκτίμηση των εν λόγω στοιχείων και πορισμάτων, πέραν του ότι θα οδηγούσε σε σύγχυση των διαφόρων σταδίων της διαδικασίας εξέτασης μιας τέτοιας αίτησης, θα αντέβαινε στον σκοπό της οδηγίας 2013/32, ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση όσο το δυνατόν ταχύτερης εξέτασης των αιτήσεων για διεθνή προστασία.

52 Ομοίως, τυχόν ερμηνεία της διάταξης αυτής υπό την έννοια ότι επιβάλλει ως παραδεκτό κάθε έγγραφο που υποβάλλεται προς στήριξη μεταγενέστερης αίτησης μόνον εφόσον έχει εξακριβωθεί η γνησιότητά του, θα ερχόταν σε αντίθεση προς τον σκοπό της οδηγίας αυτής, ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση κατάλληλης και πλήρους εξέτασης μιας τέτοιας αίτησης.

53 Ως εκ τούτου, μόνο στο πλαίσιο του δεύτερου σταδίου της εξακρίβωσης του παραδεκτού μεταγενέστερης αίτησης, όπως περιγράφεται στη σκέψη 37 της παρούσας απόφασης, μπορεί η εκτίμηση της αποφαινόμενης αρχής να αφορά την εξακρίβωση του κατά πόσον τα νέα στοιχεία και πορίσματα που προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα είναι ικανά να αυξήσουν σημαντικά την πιθανότητα να πληροί ο αιτών τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.

54 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία δυνάμει της οποίας τα έγγραφα που προσκομίζονται από αιτούντα διεθνή προστασία προς στήριξη μεταγενέστερης αίτησης θεωρούνται αυτομάτως ότι δεν αποτελούν «νέα στοιχεία ή πορίσματα», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, όταν δεν μπορεί να αποδειχθεί η γνησιότητά τους ή δεν μπορεί να επαληθευθεί αντικειμενικά η πηγή τους.

Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος

55 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2011/95, έχει την έννοια, αφενός, ότι η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται προς στήριξη αίτησης για διεθνή προστασία μπορεί να διαφέρει αναλόγως του αν πρόκειται για πρώτη ή για μεταγενέστερη αίτηση και, αφετέρου, ότι το κράτος μέλος μπορεί να μη συνεργάζεται με τον αιτούντα για να αξιολογήσει τα συναφή στοιχεία της μεταγενέστερης αίτησής του όταν αυτός προσκομίζει, προς στήριξη της εν λόγω αίτησής του, έγγραφα των οποίων η γνησιότητα δεν μπορεί να αποδειχθεί.

56 Το αιτούν δικαστήριο υποβάλλει το ερώτημα αυτό υπό το πρίσμα της σύγχρονης ολλανδικής διοικητικής πρακτικής που υπομνήσθηκε στη σκέψη 25 της παρούσας απόφασης, κατά την οποία, στην πρώτη αίτηση, η αρμόδια αρχή λαμβάνει υπόψη, προκειμένου να εκτιμήσει την

αξιοπιστία των ισχυρισμών που προβάλλει ο αιτών προς στήριξη της αίτησής του για χορήγηση ασύλου, έγγραφα των οποίων η γνησιότητα δεν έχει αποδειχθεί, ενώ, σε μεταγενέστερη αίτηση, η αβεβαιότητα ως προς τη γνησιότητα των εγγράφων αυτών συνιστά αφ' εαυτής λόγο για τον οποίο η ως άνω αρχή συμπεραίνει την έλλειψη νέων στοιχείων ή πορισμάτων, πράγμα που συνεπάγεται αυτομάτως το απαράδεκτο της αίτησης.

57 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, επισημαίνεται, αφενός, ότι ουδόλως προκύπτει από τα άρθρα 40 έως 42 της οδηγίας 2013/32, τα οποία αφορούν τις μεταγενέστερες αιτήσεις, ότι ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να επιτρέψει στα κράτη μέλη να προβλέψουν ότι η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται προς στήριξη αίτησης για διεθνή προστασία μπορεί να διαφέρει αναλόγως του αν πρόκειται για πρώτη ή για μεταγενέστερη αίτηση.

58 Αντιθέτως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 40 της παρούσας απόφασης, δεδομένου ότι το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 δεν διακρίνει μεταξύ πρώτης και μεταγενέστερης αίτησης από την άποψη των στοιχείων ή των πορισμάτων βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί ότι ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95, η αξιολόγηση των γεγονότων και των περιστάσεων προς στήριξη των αιτήσεων αυτών πρέπει, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, να διενεργείται σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας 2011/95.

59 Επομένως, μολονότι το γεγονός ότι η πρώτη αίτηση εξετάστηκε πλήρως δικαιολογεί, κατ' αρχάς, την προκαταρκτική εξέταση από τα κράτη μέλη του παραδεκτού της μεταγενέστερης αίτησης σε σχέση, ιδίως, με την ύπαρξη νέων στοιχείων ή πορισμάτων που προσκομίζονται προς στήριξή της και που αφορούν τον προσδιορισμό του εάν ο αιτών πληροί τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95, το γεγονός αυτό δεν μπορεί, αντιθέτως, να δικαιολογήσει το να μην εκτιμηθούν, στο πλαίσιο της προκαταρκτικής εξέτασης, τα εν λόγω στοιχεία ή πορίσματα σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32, ή, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 65 και 66 των προτάσεών του, σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας 2011/95.

60 Αφετέρου, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/95, εναπόκειται στο οικείο κράτος μέλος να αξιολογήσει, σε συνεργασία με τον αιτούντα, τα συναφή στοιχεία της αίτησης διεθνούς προστασίας.

61 Όπως, όμως, προκύπτει από τη σκέψη 44 της παρούσας απόφασης, στον βαθμό που το έγγραφο, ακόμη και αν δεν μπορεί να αποδειχθεί η γνησιότητά του ή δεν μπορεί να επαληθευθεί αντικειμενικά η πηγή του, συνιστά στοιχείο που προσκομίζεται προς στήριξη της αίτησης, το εμπλεκόμενο κράτος μέλος υποχρεούται, σύμφωνα με την ίδια αυτή διάταξη, να αξιολογήσει το έγγραφο αυτό σε συνεργασία με τον αιτούντα.

62 Εξάλλου, υπενθυμίζεται στο πλαίσιο αυτό ότι, προκειμένου η προσκόμιση ενός τέτοιου εγγράφου να μπορεί να οδηγήσει, δυνάμει του άρθρου 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, στη συνέχιση της εξέτασης επί της ουσίας σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας αυτής, δεν είναι αναγκαίο το κράτος μέλος να είναι πεπεισμένο ότι το νέο αυτό έγγραφο τεκμηριώνει επαρκώς τη μεταγενέστερη αίτηση, αλλά αρκεί το εν λόγω έγγραφο να αυξάνει σημαντικά την πιθανότητα να πληροί ο αιτών τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.

63 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2011/95, έχει την έννοια, αφενός, ότι η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται προς στήριξη αίτησης διεθνούς προστασίας δεν μπορεί να διαφοροποιείται ανάλογα με το αν πρόκειται για πρώτη ή για μεταγενέστερη αίτηση και, αφετέρου, ότι το κράτος μέλος υποχρεούται να συνεργάζεται με τον αιτούντα για να αξιολογήσει τα κρίσιμα στοιχεία της μεταγενέστερης αίτησής του, όταν αυτός προσκομίζει προς στήριξή της έγγραφα των οποίων η γνησιότητα δεν μπορεί να αποδειχθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

64 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία δυνάμει της οποίας τα έγγραφα που προσκομίζονται από αιτούντα διεθνή προστασία προς στήριξη μεταγενέστερης αίτησης θεωρούνται αυτομάτως ότι δεν αποτελούν «νέα στοιχεία ή πορίσματα», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, όταν δεν μπορεί να αποδειχθεί η γνησιότητά τους ή δεν μπορεί να επαληθευθεί αντικειμενικά η πηγή τους.**

2) **Το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2011/95, έχει την έννοια, αφενός, ότι η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται προς στήριξη αίτησης διεθνούς προστασίας δεν μπορεί να διαφοροποιείται ανάλογα με το αν πρόκειται για πρώτη ή για μεταγενέστερη αίτηση και, αφετέρου, ότι το κράτος μέλος υποχρεούται να συνεργάζεται με τον αιτούντα για να αξιολογήσει τα κρίσιμα στοιχεία της μεταγενέστερης αίτησής του, όταν αυτός προσκομίζει προς στήριξή της έγγραφα των οποίων η γνησιότητα δεν μπορεί να αποδειχθεί.**

(υπογραφές)